

ENTREVISTA A XAVIER ROIG, AUTOR DE "LA DICTADURA DE LA INCOMPETÈNCIA"

"Necessitem un cop de timó perquè el país s'està degradant"

Xavier Roig mostra el seu esperit crític a "La dictadura de la incompetència". / DAVID FERNÁNDEZ

"Bona part del catalanisme està d'acord amb el meu llibre"

"El més perillós és que domini la idea del no fem res perquè res no canviarà"

Xavier Roig (Barcelona, 1957) és enginyer, consultor al sector privat i col·laborador a l'Avui. Amb l'editorial Columna es va estrenar com a assagista amb "Ni som ni serem" (2002) i "Entre l'Espanya i la paret" (2003). Ja està en màquines la tercera edició del seu darrer llibre "La dictadura de la incompetència" i estan treballant en la versió en castellà. El mes d'octubre, "La dictadura de la incompetència" va ser número u a les llistes del més venuts a Catalunya en no ficció.

BEGOÑA GIMÉNEZ

Per què creu que està tenint tant d'èxit?

No ho sé, crec que és perquè comença a haver-hi una certa sensació generalitzada que les coses són molt complicades i que per solucionar-les cal que els que gestionen la cosa pública siguin els millors.

Quines solucions proposa per acabar amb la incompetència?

Renovar les classes polítiques, despolititzar les administracions, que no es canviï tot el cos tècnic cada vegada que s'incorpora un nou conseller o ministre, que els funcionaris estiguin ben remunerats però que siguin bons professionals.

Quina part de culpa té el sistema educatiu, de la nostra incompetència?

La Fundació Jaume Bofill mateix, ha fet uns informes molts durs on es veu que tenim un sistema educatiu molt fluix i és clar, fa que els nostres polítics també ho siguin. La productivitat també és baixa perquè l'edu-

ció és pobra i com en bona part depèn del sistema públic, és un peix que es mossega la cua.

Els estudiants contra el Pla Bolonya, són uns incompetents o lluiten contra la incompetència?

El Pla Bolonya no és dolent, però s'ha aplicat malament per part de les autoritats espanyoles. La Unió Europea deixa a cada país el principi d'aplicar les directives i aquí no s'ha fet bé. Que els estudiants protestin, està molt bé. Aquesta revolta és una bona notícia, feia temps que no hi havia un moviment així. Que es belluguin les coses per canviar-les sempre és bo.

Quines conseqüències té una dictadura de la incompetència?

Ja es comencen a veure efectes. El més escandalós és el funcionament dels trens de rodalies; el

sistema mèdic està començant a patir les conseqüències de la mala gestió; el sistema educatiu tampoc va fi... I tot anirà a més. Necessitem un cop de timó, perquè sinó el país es va degradant i anem perdent competitivitat. En general això passa a tot el sud d'Europa. Al final, passarà el mateix que a Argentina. Era un país que estava molt bé i era molt ric, però s'ha anat degradant i una classe política dolenta ha portat el país al desastre.

Què fa la gent?

És un perill perquè la gent va acceptant el mal funcionament de les coses. Ens passarà com a l'Argentina, on domina el fatalisme, la idea que "no fem res perquè res no canviarà".

La resignació del poble és un objectiu dels governs?

En part sí. El poder sempre té certa tendència a voler controlar-ho tot. Així només podem esperar un país mediocre.

Què li sembla que alguns espanyolistes aprofitin el seu llibre per atacar Catalunya?

Em preocupa. Sé que bona part del catalanisme està d'acord amb el llibre, però molts dels que m'han elogiat són espanyolistes o anticatalanistes. En part és lògic, perquè aquesta gent se n'ha adonat que el govern que tenim a la Generalitat és mediocre, llavors se n'aprofiten per criticar. Però de mediocre, també ho és el de Madrid o l'italià,

i el grec. Cadascú s'agafa la crítica per on més l'interessa. Jo trobo a faltar alguna crítica feta des del catalanisme.

Com s'ha pres el sector públic i el govern el seu llibre?

Per les reaccions que he rebut, n'hi ha que bé i d'altres, no dic que malament, senzillament no han dit res. Això sí, he rebut molts missatges de funcionaris i mestres dient-me que hi estan d'acord. Però hi ha gent molt professional, però són una minoria, i correm el risc que es desanimin.

Vostè ha dit que defuig de la cultura de la queixa, què fa llavors en el seu llibre?

Més que una queixa és una crítica. La queixa, si no aporta solucions, no val de res. Jo he intentat en el meu llibre presentar algunes solucions: eleccions per districtes, llistes obertes... no és la panacea, però són solucions. Si no fem res, aconseguirem que el país sigui dirigit a les tertúlies radiofòniques pels polítics i periodistes que hi participen. I això no pot ser.

Hi ha molta concupiscència entre progressisme i banquers?

Sí, jo crec que molta. A Catalunya, i a bona part del sud europeu, les classes dominants i un cert progressisme de pandereta han arribat a un acord tàcit per mantenir les seves posicions. El pit-

jor que pot passar és que un govern estigui poc preparat, perquè llavors les classes influents se n'aprofiten per treure el màxim suc. I si cal, es vesteixen d'un cert progressisme. Catalunya és un paradigma de tot això.

Diu que la classe dominant no creu en la lliure competència?

Sí, l'empresariat viu arimant al poder i això ha estat una tradició al catalanisme i és una constant a tot el sud d'Europa. Els grans negocis es fan ben a prop del poder.

La intervenció estatal, ara de cara a la crisi, què li sembla?

És necessària, però no per temes ideològics, sinó perquè són els únics que tenen els recursos en aquests moments. El cacau que s'ha muntat ara també té el seu origen en el mal funcionament dels serveis públics.

Però no diu que és excessiu l'intervencionisme públic?

Sí, és un perill.

Amb tants atacs, algú podria pensar que sent rancúnia per algú...

No, no. És un llibre escrit amb molt de temps, molt ponderat.

N'escriurà un altre?

De moment no, requereix molt de temps...